

BİR SİNCAP ÜÇ CEVİZ

Yaşlı sincap, elinde bir not defteriyle ormanda bir o yana bir bu yana dolanıp duruyordu.

Sağa bakıyor, sola bakıyor, bazen ağaçların önünde, bazen arkasında durup etrafına bakıyordu.

Durmadan

Düşünüyor...

Düşünüyor...

Düşünüyordu...

Son zamanlarda unutkanlığı artınca, çareyi bir not defteri edinmekte bulmuştu. Hatırlamak istediği her şeyi bu not defterine yazmaya başlamıştı.

En özel üç cevizin yerini yazmıştı
ama cevizlerin hiçbirini bulamıyordu.
Oysaki hatırlatıcı ipuçları da vardı.

NOT

Birinci ceviz benekli, kalın gövdeli
çınar ağacının beş adım ilerisinde.

İkinci ceviz yeşil kabuklu, çınar
ağacının sarı yaprakların arasında.

Üçüncü ceviz ise çok küçük, çınar
ağacının yanı başındaki taşın altında.

Diğer cevizlerin arasından hemen fark edilir.
Cevizlerini saklamak için kalın gövdeli çınar
ağacını seçmişti. Tek hatırladığı da buydu.

Sabahtan beri yorgunluktan mahvolmuştı. Yine de üç özel cevizini bulmak için işe koyulması gerekiyordu.

Fakat, öyle çok çınar ağacı vardı ki çoğu da kalın gövdeliydi...

Kendince gövdesi en kalın olan ağacın yanına gitti ama hangi yöne doğru beş adım ilerlemesi gerektiğini bilemiyordu.

Bir - iki - üç - dört - beş

Bir - iki - üç - dört - beş

Ağacın etrafında adımlarını sayarak dönüp duruyor ama işe yaramıyordu.

Ortalıkta benekli cevizi görünmüyordu.

Yeşil cevizi bulmak kolay olabilirdi.
Ne de olsa sarı yaprakların arasındaydı.
Fakat ortalıkta yaprak da göremiyordu.
Kimini rüzgâr uçurmuş, kimi erimekte olan
karın altında kalmış, kimi de toprak ile karışmış
çamura bulanmıştı.

Küçük cevizini kolaylıkla bulabilirdi belki.
Fakat çınar ağacının etrafında onlarca taş vardı.
Taşları bir bir kaldırıp altına bakıyor, gözlerini
ovuşturuyordu.

Küçük cevizinin daha da küçülmüş ya da kırılmış
olabileceğini düşünüyordu.

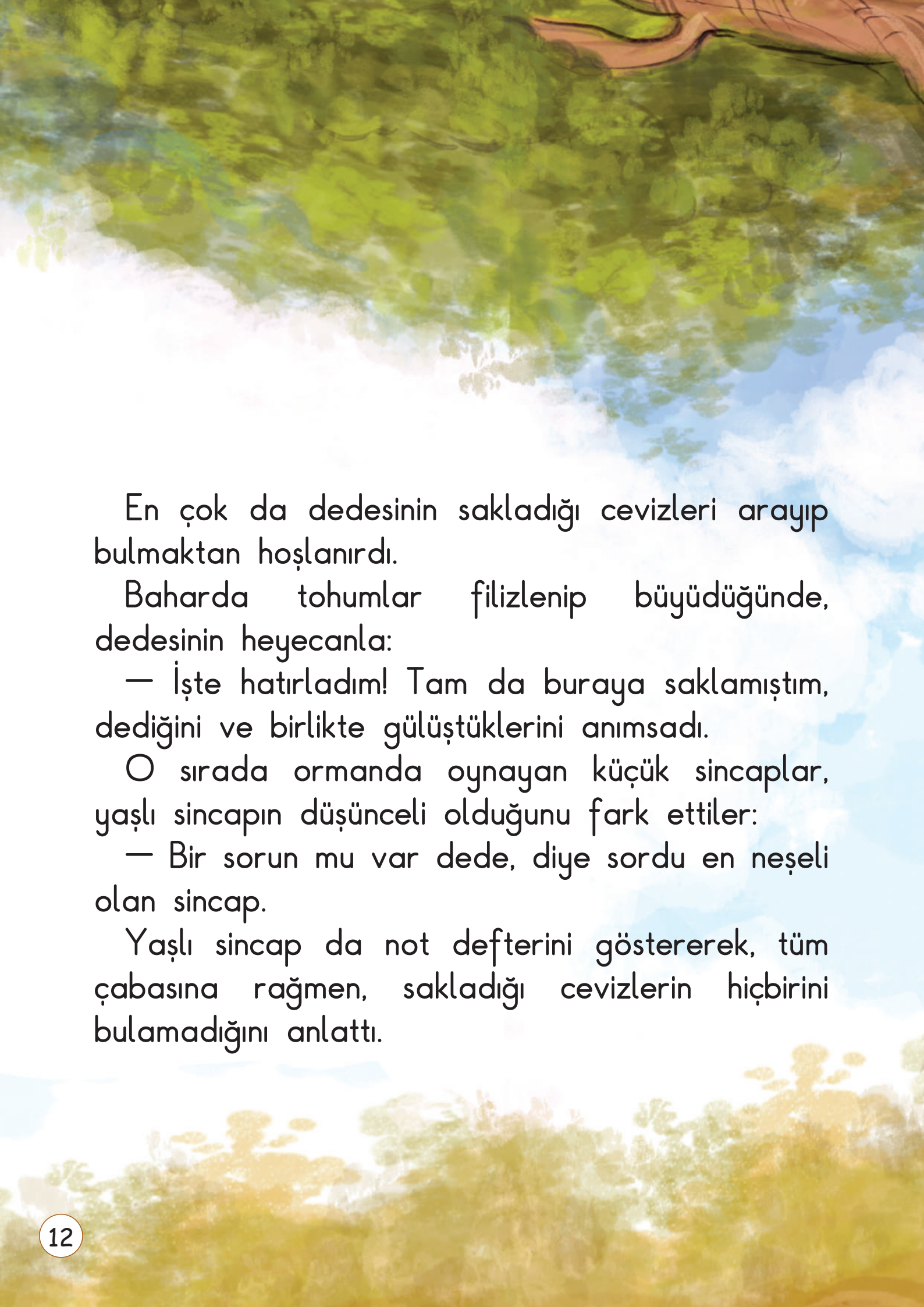
Yaşlı sincap nefes nefese kalmıştı.

— Eskiden böyle miydi? diye düşündü.

Unuttuğu da olurdu elbette ama çoğunlukla
sakladığı tüm cevizleri bulurdu.

En çok da dedesinin sakladığı cevizleri arayıp bulmaktan hoşlanırdı.

Baharda tohumlar filizlenip büyüdüğünde, dedesinin heyecanla:

— İşte hatırladım! Tam da buraya saklamıştım, dediğini ve birlikte gülüşüklerini anımsadı.

O sırada ormanda oynayan küçük sincaplar, yaşlı sincapın düşünceli olduğunu fark ettiler:

— Bir sorun mu var dede, diye sordu en neşeli olan sincap.

Yaşlı sincap da not defterini göstererek, tüm çabasına rağmen, sakladığı cevizlerin hiçbirini bulamadığını anlattı.

Sincapların en sevdiği oyun saklambaçtı. İpuçlarından yola çıkarak cevizleri bulmak kolay olacaktı.

Sesler bir birine karıştı, adımlar birbiriyle yarıştı. Bir iki üç dört beş...

Sonunda ipuçları işe yaramıştı. Cevizleri bulmuşlardı ayrıca bol miktarda; meşe palamudu, badem, fındık, ceviz ve çok lezzetli tohumlar buldular. Neşeli sohbetler eşliğinde kocaman bir sofra kurdular.

Yaşlı sincap benekli cevizini, kuruyunca kahverengiye dönüşen yeşil cevizini ve küçük cevizini elinde tutarken çok mutlu görünüyordu. Etrafında masal dinlemek için bekleyen küçük sincaplara göz kırparak:

— Böyle neşeli sofraları daha sık kuralım, dedi ve masalını anlatmaya başladı.

— Bir varmış bir yokmuş... Yaşlı bir sincap ormanda gezerken not defterini kaybetmiş...

Haydi dede... İpucu ver bize...